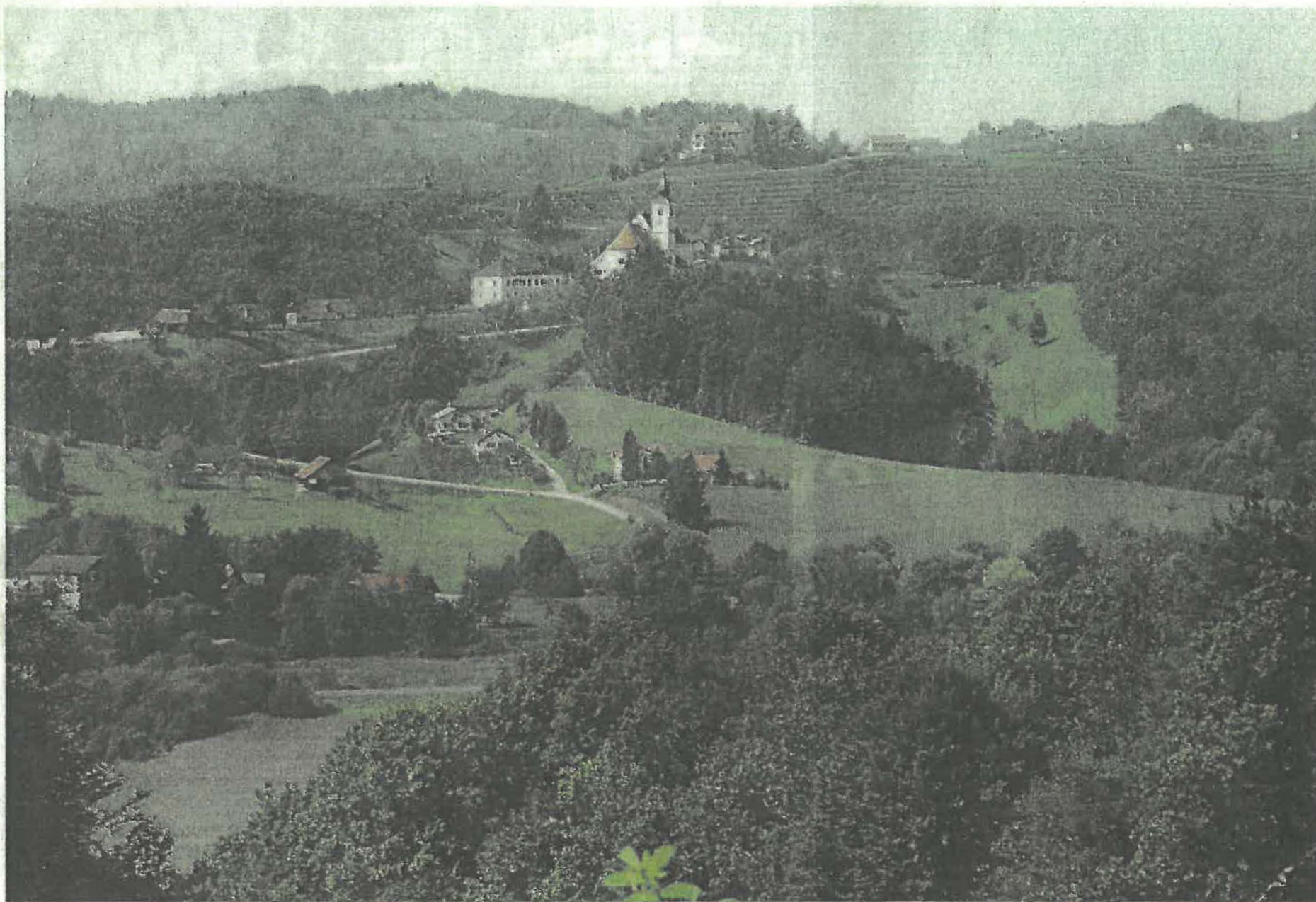

Na haloški poti, ki so jo pohodniki iz Trnovske vasi premagali v štirih mesecih, so prehodili sedem občin. FOTO FRANC MILOŠIČ

Kdaj bomo spet šli na pohod?

Zavrha ... Preden so se je lotili, so se povezali s predsednikom pomurskih planinskih društev, ki jim je dal nekaj koristnih napotkov. Kot vodja skupine se Kapun na vsako pot in posamezno etapo skrbno pripravi, poveže se z lokalnimi vodiči in drugimi poznavalci poti. »Obnoviti je treba tudi druge informacije,« pravi, »zemljepisne posebnosti in zgodovino.«

Pomursko transverzalo so prehodili v 12 etapah. Na prvi so kmalu po startu prišli do vasi Selo s kapelo romanske rotunde sv. Nikolaja iz 13. stoletja, v Bogojini pa so občudovali Plečnikovo lepoticco, znano cerkev. Pot vodi skozi Veliko Polano, rojstni kraj pisatelja Miška Krajncja, in Turnišče s cerkvijo Marije pod logom, zgrajeno v gotskem in romanskem slogu, z bogatimi freskami iz 14. stoletja. Kraj ima zanimivo čevljarsko zgodovino, njihov čevljarski ceh je že leta 1770 dobil od cesarice Marije Terezije privilegirano pismo, danes ga hrani občina. Trnovski pohodniki so prišli do Lendave, kjer si je priporočljivo ogledati židovski muzej, in do mogočnega gradu, kjer pripravljajo zanimive razstave. Le nekaj korakov navzgor in že ste sredi Lendavskih gor, kjer je zadnja leta zelo obiskan stolp Vinarium, trnovski pohodniki pa so se ustavili tudi pri Hadikovi mumiji.

Ko se srečajo poti, zgodbe in zgodovina

Pohodne poti se marsikje križajo. Pomurska transverzala se tako sreča s Kurirsko potjo, potjo slovenskih kurirjev, ki se začne pri Gančanih in konča v Kopru. Na teh prepletenih poteh so pohodniki videli pomnike naše zgodovine iz druge svetovne vojne. V Gančanih je bil ustreljen slovenski narodni junak Štefan Kovač, iz Negove izvira slavni politik iz obdobja nastajanja sodobne Slovenije, Ivan Kramberger,

cerkvico iz 17. stoletja, od koder so izjemni pogledi po Sloveniji in na drugi strani proti Avstriji, saj vasica stoji na meji. Kot razlaga Kapun, je znana po burni zgodovini, pred 90 leti, leta 1929, sta bila tam ubita Đuro Đaković, sekretar jugoslovanske komunistične partije, in Nikola Hečimović, sekretar Rdeče pomoči Jugoslavije, ko sta menda poskusila pobegniti. Postavili so jima spomenik, zgradili veliko dvorano, obetal se je obisk predsednik Tita, a se to ni zgodilo. Na kozjaški poti so trnovski pohodniki v devetih etapah prehodili 146 kilometrov, pogosto strmo gor in strmo dol ...

Na vseh pohodih so pomembni tudi žigi, ki jih udeleženci skrbno lovijo in se bleščijo v njihovih pohodnih izkaznicah. »Žigi v moji izkaznici so moj zaklad,« pravi Marija Vršič.

Na seznamu trnovskih pohodnikov so še druge poti, denimo svečinska in trojiška. Vse so zanimive, pravi Kapun, vsaka ima nekaj posebnega, nekje so to etnološke zbirke, drugod gradovi, cerkve, muzeji ali pa lepa narava. V zadnjih štirih letih so prehodili več kot 700 kilometrov in komaj čakajo, da jih bodo tisoč. Da jim ne bi bilo dolgčas, se mnogi od njih udeležujejo še drugih pohodov in pohodniških izletov, ki jih prirejajo druga društva. Tako je nekoliko večja skupina letos spomladi prehodila Kraški rob in končala pot v Hrastovljah z znamenitimi freskami Mrtvaški ples. Tudi zato si lahko predstavljajo, kje se je letos poleti razlilo tisoče litrov kerozina na železniških tirih blizu Hrastovelj.

Zabavno in koristno

Seveda kdaj pa kdaj bolijo noge, včasih se kdo poti, kaj več pa ne; pomembno je odlično počutje, pravi Jože Kapun. Spoznavajo nove kraje, njihovo zgodovino in sedanost. Družijo se, se pogovarjajo, si pomagajo in se

Trnovski pohodniki V treh letih so prehodili več kot 700 kilometrov in komaj čakajo, da se bodo znova podali na pot

Pohodniška skupina upokojenec iz Trnovske vasi je s pohodi bolj načrtno začela leta 2016 in doslej prehodila več kot 700 kilometrov. Premagali so štiri transverzale, slovenjgoriško, prekmursko, potem so osvojili kozjansko in nazadnje štajersko. Vmes pa še kakšno krajšo pot, na primer v širši skupini pohodnikov na začetku poletja Kraški rob. Zdaj se pripravljajo na pohorsko.

SILVA ČEH

Kdaj bomo spet šli na pohod, sprašujejo Jožeta Kapuna, vodjo teh poskočnih upokojenec iz Trnovske vasi, čeprav se jim vsaj občasno radi pridružijo še pohodnik ali dva iz Maribora, Ptuja, tudi Ljubljane. Kapun je postal vodja trnovskih pohodnikov po tem, ko sta skupaj s prijateljem Karlom Vurcerjem, nekda-

»Osvojili smo že štiri transverzale, slovenjgoriško, prekmursko, potem kozjansko in nazadnje še štajersko,« pravi Jože Kapun, vodja skupine upokojenih trnovskih pohodnikov.

- Slovenjgoriška pot je lepa, z grički in dolinicami, začne in konča se na starodavnem Ptujju.
- Pomurska transverzala se sreča s Kurirsko potjo, ki vodi od Gancanov do Kopra.
- S haloško potjo so se spopadli januarja lani na Borlu in jo prehodili v štirih mesecih.

njim županom Trnovske vasi, upokojenim osnovnošolskim ravnateljem, po dolgem in počez prehodila Slovenske gorice, prekolesarila vso Slovenijo, tudi alpski svet, in osvajala poti v sosednjih državah. Na Triglavu je bil na primer že 33-krat. Tako se je porodila ideja, da bi se kot upokojenci lotili pohodništva. Kmalu je

nastala skupina zanesenjakov in podali so se na prvo transverzalo: Slovenjgoriško planinsko pot. Najprej jih je bilo v skupini šest, kmalu že dvajset, ki so to pot, dolgo skoraj sto kilometrov, prehodili v petih etapah. Za njihove pohode je rezerviran četrtek, edini pogoji, da ni slabo vreme.

Lepa narava, zanimiva zgodovina

Slovenjgoriška pot je lepa, z grički in dolinicami, začne

in konča se na starodavnem Ptujju. Od tam vodi do Vurberka, prek Destrnika, Trnovske vasi, Vitomarcev, proti Jursincem, Gorišnici, Vidmu in nazaj na izhodišče. Pohodniki, čeprav nekateri že v letih, so pot dobro prehodili, saj so zdravi in gibčni. Tako so od blizu spoznavali tamkajšnjo lepo naravo, deželo, kulinariko, navade in prijazne ljudi. Hrano običajno nosijo v nahrbtniku, kdaj pa se dogovorijo in si privoščijo domače jedi v kateri od popotnih gostiln.

Ker so prvo vezno pot uspešno premagali in pri tem uživali, so se kmalu podali na nov podvig, na pomursko transverzalo. Po Kapunovih besedah je ta dolga transverzala, s 330 kilometri menda najdaljša, zelo zanimiva, lepa in razgibana. Začne se v Murski Soboti in tam konča, vmes pa se prehodi tako ravenski kot gorički del Prekmurja, vodi tudi po delu severovzhodnega dela Slovenskih goric vse do Ljutomerja, Jeruzalema, proti Negovi, do Cerkvenjaka, ali pa na drugi strani od Apač, Svete Ane,

Skupina je v povprečju stara 65 let, kar nekaj je tudi starejših, najstarejši član jih ima 78.

ne Slovenije, Ivan Kramberger, sicer pa je Negova starodavno naselje, omenjeno že leta 1106, ki se ponaša z mogočnim gradom, prvič omenjenim leta 1425. Na drugi strani te poti, v Zavrhu, ki ponuja izredne razglede proti Voličini, Lenartu v Slovenskih goricah in še naprej, je nekaj časa prebival general Rudolf Maister. Danes sta tam spominska soba in Maistrov stolp, postavljen pred 56 leti.

Haloška pot je bila naslednja na vrsti. Z njo so se spopadli januarja lani na Borlu in jo premagali v štirih mesecih. Vodila jih skozi Hrastovec, Cirkulane, čez Janški Vrh, Donačko goro ... Prehodili so sedem občin. Marija Vršič, ena od začetnih in stalnih udeleženk trnovskih pohodov, pravi, da jo je, čeprav kraje pozna, osupnilo, kako raznolika je haloška pokrajina, z nekaterimi zelo razvitimi vasmimi, nekatere pa so še zelo revne. »Tudi če kraje poznaš, jih na pohodih, od blizu, doživljaš povsem drugače. In si še bolj navdušen nad njihovo lepoto.«

Kozjaška pot, speljana po kozjaških vrhovih, se začne v Mariboru in tudi na tej so same zanimive postaje. Vodi na primer skozi Sv. Duh na Ostrem vrhu, zaselek z okrog sto prebivalci, a imajo svojo šolo in na skoraj tisoč metrov visokem hribu

pogovarjajo, si pomagajo in se spodbujajo. Veliko je šale, tiste besedne in tudi konkretne. Ko so nekoč hodili po štajerski poti med rokavi Drave, so nenadoma opazili, da manjka polovica mostu, odnesla ga je takratna velika poplava. Imeli so dve možnosti: da zavijajo hlače, čevlje vržejo čez ramo in reko prebrodijo ali pa se vrnejo kakšnih deset kilometrov nazaj. Odločili so se za prvo. Le ena popotnica se je ustrašila Drave, ki sicer tam ni zelo globoka. Jože Kapun: »Pa sem rekel, te bom dal na ramena, na hrbet in bomo 'prišparali' deset kilometrov hoje.« In tako so naredili.

Skupina je v povprečju stara 65 let, kar nekaj je tudi starejših, najstarejši član jih ima 78. Kot pravi Kapun, se pri zdravniku radi pohvalijo, kako aktivni pohodniki so. Ta jih pohvali in spodbuja, češ, vaši pohodi so dobri za telo in tudi za dušo. Marija Vršič je na primer imela že v mladosti težave z revmo; potem so ji začeli nagajati gležnji in še kaj, zdaj pa je potrjeno, da ji pohodi zelo koristijo in toliko, kot prehodi zdaj, ni nikoli v mlajših letih. Na vseh teh pohodih se nobenemu iz skupine ni nikoli nič zgodilo, nihče se ni poškodoval. Torej dober razlog, da se bodo verjetno že septembra zapodili na novo preizkušnjo: na Pohorje.